

[Alsing Andersen.]

Grundlaget for Solidariteten ikke skulde være Rustningerne og den Mistænksomhed, som gror deraf, men at Grundlaget skulde være Tillid, Tilliden mellem Folkene, og de var ganske klare over, at denne Tillid ikke vokser op mellem Bajonetterne.

Denne Solidaritet, den vedkender vi os, og paa den er det, Regeringens Forslag bygger. Men den Solidaritetstanke, som man nu lancerer fra konservativ Side, vel sagtens for at iklæde sig et moderne Klædebon, for at gøre et godt Indtryk paa dem, som virkelig mener, at Folkeforbundet har en stor Mission, denne konservative Solidaritetstanke, virkeliggjort som den er i det nuværende rustede Europa, den er noget ganske andet, den er ikke Fredens Solidaritet, den er Rustningernes Solidaritet, den er, hvis man skal bruge et lidt kraftigt Udtryk, hvad jeg maaske med Henblik paa de Udtalelser, der er faldet fra ærede konservative Talere i disse Dage, kan tillade mig, Firmamærket for Militaristernes gensidige Forsikringsselskab. Og denne Solidaritet vil efter vor Opfattelse betyde Faren for, at Danmark inddrages i militære Eventyr, hvor vi intet har at gøre, hvor vi ingen Forpligtelser har, men hvor vi har alt at risikere.

Saa har man talt om Socialdemokratiets Stilling i andre Lande. Jeg maa tilstaa; at jeg ikke havde tænkt at gøre Bemærkninger herom ved denne Lejlighed, og i det hele taget havde jeg ikke tænkt at holde nogen ret lang Tale; men jeg haaber at faa Tingets og den højtærede Formands Tilgivelse for, at jeg efter de Udtalelser, der er fremsat, atter bliver nødt til at beskæftige mig lidt med det socialdemokratiske Partis Politik i de forskellige Lande.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel fremmanede Brantings Aand, fremmanede min ærede svenske Partifælle Per Albin Hansson, fremmanede det belgiske Socialdemokratiske Fører, Vandervejde og flere andre. Jeg maa tilstaa, at det overraskede mig; jeg troede, at Livet var taget af de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Pürschel manøvrerede med her, men da det ikke er Tilfældet, bliver jeg nødt til at bede den højtærede Formand om Tilladelse til nogle Citater.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel talte om Branting, og Offentligheden skulde selvfølgelig straks tro, at Branting havde fordømt det danske Socialdemokratiske Afrustningspolitik. Jeg vil gerne tillade mig at minde om, at min afdøde Partifælle Hjalmar Branting under Folkeforbundsmødet i Ge-

nève i 1924 overfor „Social-Demokraten“s Korrespondent udtalte følgende:

„Naar De spørger mig om min Mening, saa er det selvfølgelig galt, som det er hævdet, at Sverige er Modstander af Danmarks Afrustning. Tværtimod. De danske og svenske Socialdemokrater kæmper sig frem mod de samme Maal og Idealer. Men Situationen i Sverige og Danmark kræver forskellige Midler. Vi i Sverige foreslaar foreløbigt en kraftig Nedrustning, men vi forstaa, at Danmark maa foretrække Afrustning.“

Jeg skal henvise til en Udtalelse af den nuværende engelske Premierminister Mac Donald; den 3. Juni 1929 udtalte han i et Interview følgende, efter at han havde sagt, at de enkelte Landes Forhold vilde han ikke blande sig i:

„Men i Almindelighed vil jeg udtale, at jeg ikke kan indse, hvorfor Smaastaterne ikke skulde afruste.“

Jeg vil henvise til, at den belgiske Socialdemokrat, Vandervejdes intime Ven og Medarbejder, de Brouckere, en kendt Mand indenfor Folkeforbundet, efter at den nuværende højtærede Udenrigsminister havde redegjort for det danske Afrustningsforslag paa det interparlamentariske Møde i Genève i Efteraaret 1929 tog Ordet og udtalte følgende:

„Der eksisterer ingen Forpligtelser for nogen Stat til at vente med Afrustningen, indtil Afrustningskommissionen har endt sit Arbejde. Den, der afruster allerede nu, bringer sin Politik i Overensstemmelse med de Forpligtelser, Verden er indgaaet paa i Folkeforbundspagt, Locarno- og Kellogg-Pagt, der er Begyndelsen til Rettens og Fredens Herredømme paa Jorden. Jeg lykønsker Danmark til det Skridt, det vil tage til Afrustningens Gennemførelse.“

Jeg tillader mig at henvise til den bekendte førende franske Socialdemokrat Renaudels Udtalelse. Han skrev i sit Blad den 21. August 1929 følgende om de smaa Lande:

„Disse smaa Lande vil derved“ — altsaa ved deres Afrustningspolitik — „skabe en Strøm, som det i Længden vil blive mere og mere umuligt at staa imod. De skandinaviske Lande, som allerede har givet Vidnesbyrd om deres Villie til Afrustning, vil saaledes have givet et nyttigt Eksempel, og Danmark fortjener at blive opmuntret.“

Dette er jo efter konservativ Opfattelse fuldkommen formastelig Tale, ikke mindst naar den kommer fra belgisk og fransk Side, men det er nu alligevel en Kendsgerning, at